

Нѣманъ. И двамата императори напуснаха столицитѣ си и се озоваха при войскитѣ си.

Наполеонъ бѣше воененъ човѣкъ. Той е отъ простъ родъ и поради военнитѣ си дарби достигна скоро да стане генералъ, а подиръ това френцитѣ го избраха за свой императоръ. Той се прочу въ революцията и се издигна като нейно дѣте. Той нѣмаше ни роднинство, ни искрено приятелство съ никой европейски царъ. Наопаки, Александъръ бѣше отъ старъ царски родъ, имаше роднинство и приятелство съ много европейски царе. Но той не бѣше воененъ човѣкъ и не знаеше да командува войската на бойното поле.

— Жално е, казваше рускиятъ царъ, че не съмъ воененъ и пълководецъ. Азъ съмъ порасалъ и възпитанъ въ царскитѣ дворци, а не въ военния лагеръ на славнитѣ руски пълководци.

За това назначи за главнокомандующъ на руската войска Барклая де-Толи. Александръ много намрази Наполеона. И въ Русия всички го мразѣха. Казваха, че той не е човѣкъ, ами дяволъ „антихристъ“. Простиятъ руски народъ наистина повѣрва, че Наполеонъ е антихристъ, сатана, а всички френци били „безбожници“ и дяволи. Поповитѣ съчиниха и четѣха въ черквитѣ особени молитви, въ които молѣха Бога да избави Русия отъ антихриста и дяволитѣ, които идатъ.

* * *

И тъй, двѣтѣ наежени войски стояха една срѣщу друга на границата. Въ въздуха стана задушно, грѣмотевицата се приближаваше и кръвопролитието трѣбваше да плисне, като порой отъ буренъ дъждъ. Щомъ Англия се научи за това, тя се зарадва, изпрати на Русия пари и обѣща да